

Koniec strašenia na cimburí

„Ááách, jojoj, achich, oj, oj, oj,“ zaúpela jednej noci pani Perchta z Rožmberka, ktorej nikdy nikto nepovedal inak ako biela pani, a preťahovala si v úzkom ráme obrazu stuhnutý chrbát a šiju.

„Mala by som si spraviť polnočnú zdravotnú prechádzku po cimburí. Myslím, že by mi to iba prospelo,“ pomyslela si múdro.

Nuž, to sa vie, veď trčať celé dni v ráme štyristo rokov starého obrazu, ktorý bol namaľovaný, keď pani Perchta mala len šesťnásť rokov, nie je žiadny med. Aj keď je ten rám celý zo zlata. Vlastne si v ňom už viac než rok pripadá ako sliepka v zlatej klietke.